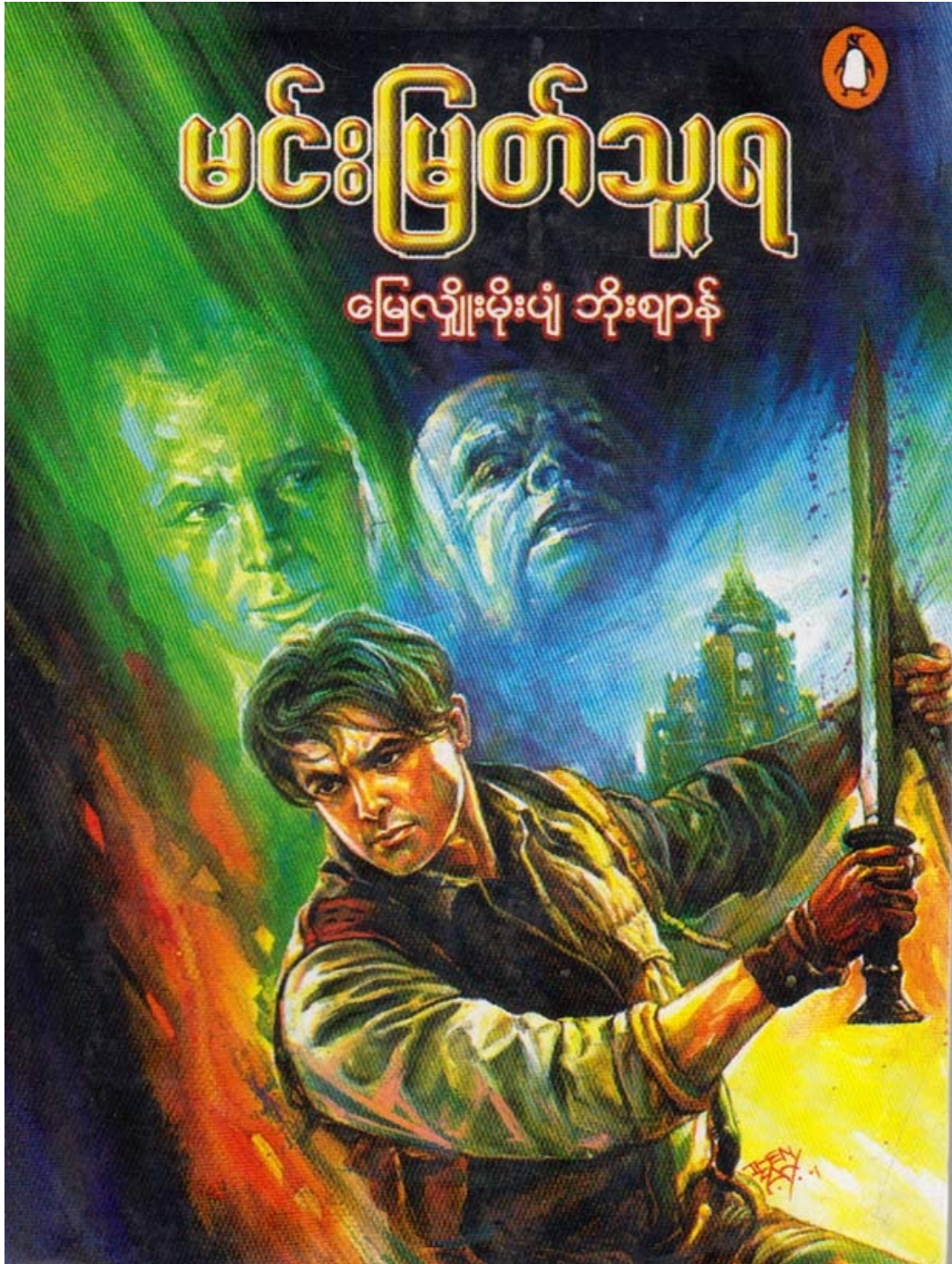

မင်းမြတ်သူရ

မြေလှိုင်းမိုးပျံ ဘိုးစာန်

မင်းမြတ်သုရ
မြေလျှိုးမိုးပျံ ဘိုးဈာန်
အကျဉ်းချုပ်

လယ်စာရင်းငှားအဖွဲ့ထဲမှ လွန်စွာ သရဲကြောက်တတ်သော
ဘိုးဈာန်အမည်ရ စာရင်းငှားတစ်ဦး....

အရက်မူးပြီး အိပ်ပျော်နေချိန်တွင် သူငယ်ချင်းများက ထမ်းပိုးသွားပြီး
နာမည်ကြီး ထိန်တောသချိုင်းအတွင်း ဂူတစ်လုံးပေါ် တင်ကာ ထားပစ်ခဲ့ကြ...

မနက်မိုးလင်း၍ စာရင်းငှားတစ်သိုက် သချိုင်းထဲတွင်
သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို အလျင်စလို သွားရောက်ရှာ ဖွေသောအခါ...

လွန်စွာ ကြောက်ရွံ့တတ်သော ဘိုးဈာန်အစား အုတ်ဂူပေါ်တွင်
မီးသွေးခဲဖြင့် ရေးသားထားသော စာတစ်ကြောင်းကိုသာ တွေ့ရတော့သည်..

ထိုစာမှာ

မြေလျှိုးမိုးပျံ ဘိုးဈာန်

တစ်ညသ၌ လယ်ပိုင်ရှင်တစ်ဦး၏ နေအိမ်၌ နေထိုင်သော
စာရင်းငှားတစ်စုအနက် အကျီစားသန်သော ဖိုးအောင်ဆိုသူသည်
လွန်စွာအအိမ်မက်သော စာရင်းငှား ဘိုးဈာန်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ကျီစားရန်
ကြံစည်လေ၏။

ထိုညက စာရင်းငှားများစု၍ အရက်ဝိုင်းဖွဲ့လေရာ အသောက်ထက်
အအိပ်ကို ပိုမက်သော ဘိုးဈာန်က အားလုံးကို ဆန့်ကျင်ကာ ကောက်ရိုးပုံထဲ တိုးဝင်
အိပ်စက်လေ၏။

အရက်ဝိုင်းဖွဲ့၍ အရှိန်ရသောအခါ ဖိုးအောင်က ပဲခြမ်းသုပ်ကို
တကျွတ်ကျွတ်ဝါးရင်း ကုလားသေ ကုလားမောအိပ်စက်နေသော ဘိုးဈာန်ကို
ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိဟန်ဖြင့် မျက်နှာဝင်းလက်သွားပြီး

“ဘိုးဈာန်လောက် အအိပ်စုံမက်တဲ့ကောင် မတွေ့ဖူးဘူး၊ ငါ့မှာ
အကြံတစ်ခုရပြီ၊ ဒီကောင်အိပ်နေတုန်း ငါတို့အားလုံး ဝိုင်းသမပြီး ရွာပြင်သီချင်းမှာ
သွားထားရင် မကောင်းဘူးလား။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူ၏ အကြံကို ကျန်သော စာရင်းငှားများက
သဘောကျစွာဖြင့် ဝိုင်းဝန်းထောက်ခံကြလေ၏။

သို့သော် စာရင်းငှားများအနက် ဘိုးတုတ်ဆိုသူက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဖြစ်ပါ့မလားကွ၊ ငါတို့သီချင်းက ကြမ်းတယ်နော်၊ ဘိုးဈာန်ကလည်း
ကြောက်တတ်ပါဘိနဲ့”

ဟု ပြောလေ၏။

သို့သော် အစသန်သော စာရင်းငှားဖိုးအောင်က ခေါင်းမာမာဖြင့်
ဘိုးဈာန်ကို ရွာပြင်သီချင်းသို့ သယ်မသွားရန်သာ တွင်တွင်ဆိုလေ၏။

ကျန်သော စာရင်းငှားများမှာလည်း အရက်ရှိန်ကြောင့် ဘိုးဈာန်ကို ကျီစားရန်သာ အားသန်နေကြ၏ ။

စာရင်းငှား ဘိုးတုတ်တစ်ယောက်သာ တွေ့ဝေ၍ ရွာပြင် သီချိုင်းအကြောင်းသာ စဉ်းစားနေလေ၏ ။ သူတို့ရွာပြင်သီချိုင်းသည် အလွန်ကြမ်းသည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုရသည့် အကြောင်းရှိ၏ ။

တစ်ခါက ရသေ့ကြီးတစ်ပါးသည် သီချိုင်းများသို့ လှည့်လည်၍ နာနာဘဝများကို မေတ္တာပို့သလေ့ရှိ၏ ။

ရသေ့ကြီးသည် ညဉ့်အခါများ၌ သီချိုင်းများသို့သွား၍ မေတ္တာပို့ တရားဟောလေရာ တစ္ဆေ၊ မြေ၊ ဘုတ်၊ ပြိတ္တာ စသည့် နာနာဘဝများ လာရောက်၍ တရားနာလေ့ရှိသည်ဟု ဆို၏ ။

ထိုကဲ့သို့ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်သို့ လှည့်လည်၍ နာနာဘဝများကို တရားဟောခဲ့သော ရသေ့ကြီးသည် သူတို့ရွာသီချိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ နာနာဘဝများ ဆိုးသွမ်းလှသဖြင့် လက်လျော့ပြီး နောက်ကြောင်းပြန်ရသည်ဆို၏ ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ရွာပြင်ထိန်တောသီချိုင်းသည် သူရဲခြောက်ကြမ်းသည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုခဲ့၏ ။

သီချိုင်း၌ နေထိုင်သော သုဘရာဇာကြီး ဘိုးထိန်ကိုယ်တိုင် သီချိုင်း၌ သူရဲခြောက်ကြမ်းလွန်းသည်ဆိုကာ ထိုနေရာကို စွန့်ခွာသွား၏ ။

ထို့ကြောင့် ထိန်တောသီချိုင်း၌ သုဘရာဇာမရှိဘဲ ရွာ၌ သေသူရှိလျှင် ရွာသားများကိုယ်တိုင် ဈာပနာကိစ္စကို ဝိုင်းဝန်းပြုလုပ်ရ၏ ။

ယနေ့ည မိုးအောင်တို့လူသည် အကြောက်အလန့်ကြီးသော ဘိုးဈာန်ကို ရွာပြင်သီချိုင်း၌ သွားရောက်ထားရှိမည်ဆို၏ ။

ဘိုးတုတ်သည် စဉ်းစားရင်း စိုးရိမ်သဖြင့် မိုးအောင်တို့လူစုအား

ထိုသို့မပြုလုပ်ရန် တားမြစ်၏။

သို့သော် ဖိုးအောင်က ဘိုးတုတ်၏ စကားကို နားမဝင်ဘဲ

“ဘိုးဈာန် အအိပ်ကြီးတာ အမြင်ကပ်လို့ လုပ်တာပါ ဘိုးတုတ်ရယ်၊ ဒီကောင် ဘယ်လောက် အအိပ်ကြီးလဲဆိုတာ မင်းလဲသိပါတယ်၊ သီချိုင်းမှာ အိပ်နေမှန်းတောင် သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ နံနက် နေဖင်ထိုးလို့ အိပ်ရာနီးတော့မှ သူ သီချိုင်းရောက်နေတာ သိမှာပါ။ ဘိုးဈာန်အတွက် မပူစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ဒီကောင်ဟာ အိပ်ရမယ်ဆိုရင် သရဲနဲ့တောင် ပြိုင်ပြီးအိပ်မယ့်ကောင်ပါကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျန်သော စာရင်းငှားများကလည်း ဖိုးအောင်၏ စကားကို ပိုင်းဝန်းထောက်ခံကြလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဘိုးတုတ်သည် ဖိုးအောင်တို့ လူစု အအိပ်ကြီးသော ဘိုးဈာန်ကို ထမ်းပိုးသွားပုံကို မတားသာတော့ဘဲ ကြည့်ရှုနေလေ၏။

အအိပ်စုံမက်လှသော ဘိုးဈာန်သည် ငှားအား လူတစ်စု ထမ်းပိုးသွားခြင်းကိုပင် မသိဘဲ အိပ်မောကျပြီး လိုက်ပါသွားလေ၏။

ဖိုးအောင်တို့ စာရင်းငှားတစ်စုသည် ထိန်တောသီချိုင်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သော ခွေးအူသံကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။

ဖိုးအောင်သည် ဘိုးဈာန်၏ ကိုယ်ကိုထမ်းရင်း

“အမလေး.... ခွေးဟောင်သံကိုကြားရအောင် ကြက်သီးတောင် ထတယ်”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

စာရင်းငှားများသည် လူစုလူဝေးကောင်းလွန်း၍ ညအခါ

ထိန်တောသချိုင်းသို့ လာရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

လေပြင်းတိုက်ခတ်သဖြင့် ဇရက်ပျက်ကြီး၏ အမိုးသွပ်ပြားများ တဖြောင်းဖြောင်း လှုပ်ခါသွားလေ၏။ သချိုင်းအတွင်းရှိ မြေပုံများ အုတ်ဂူပျက်များကို မပီဝိုးတဝါး မီးရောင်ဖြင့် မြင်တွေ့လေရာ အုပ်စုတောင့်လှသော စာရင်းငှားများပင် ရင်တုန်အသည်းတုန် ဖြစ်နေလေ၏။

ထို့နောက် စာရင်းငှားများသည် သချိုင်းအတွင်းပိုင်းသို့ ဆက်လက်၍ မဝင်ရဲတော့ဘဲ ဘိုးဈာန်ကို အုတ်ဂူပျက်တစ်ခုတွင် တင်ရန်အကြံပြုလေ၏။

စာရင်းငှားများသည် အအိပ်ကြီးလှသော ဘိုးဈာန်ကို အုတ်ဂူပျက်ပေါ်သို့ အသာအယာတင်လေ၏။ ဖိုးအောင်က မီးအိမ်အလင်းရောင်ဖြင့် ဘိုးဈာန်ကိုကြည့်၍

“ဒီကောင် ဘယ်လောက် အအိပ်ကြီးလဲ ကြည့်စမ်း၊ တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်ဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ထိတ်လန့်ပြီး အိမ်ပြန်ပြေးချင်နေသော စာရင်းငှားများက ဘိုးဈာန်ကို မကြည့်တော့ဘဲ ကမန်းကတန်း ထိန်တောသချိုင်းမှ ပြန်ထွက်ပြေးကြ၏။

သချိုင်းမှ ပြန်ပြေးရင်း စာရင်းငှားတစ်ဦးက အနောက်သို့ မရဲတရဲ လှည့်ကြည့်ပြီး လေတိုက်၍ လှုပ်ခါနေသော သစ်ပင်ကြီးများ ကိုကြည့်ကာ....

“အမလေး.... သချိုင်းထဲမှာ သရဲတွေ ထလာနေပြီ၊ ကြောက်တယ်ဟေ့၊ ငါတော့ ပြေးမယ်”

ဟုဆိုကာ ဦးဆောင်ပြီး ပြေးသဖြင့် ကျန်သောလူများက သူ၏ အနောက်မှ လိုက်ပြေးလေ၏။

ထိန်တောသချိုင်း၏ အုတ်ဂူပျက်ကြီးပေါ်၌ အအိပ်စုံမက်လှသော ဘိုးဈာန်တစ်ယောက်သာ အိပ်မောကျပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

စာရင်းငှားများသည် လယ်ပိုင်ရှင်၏ နေအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ
ဘိုးဈာန်ကို သတိမရတော့ဘဲ အရက်ရှိန်ဖြင့် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်
အိပ်မောကျသွားလေ၏။

နံနက်အိပ်ရာမှ အစောဆုံးနိုးလာသူမှာ ဖိုးအောင်ဖြစ်၏။
ဖိုးအောင်သည် အိပ်ရာနိုးနိုးခြင်း ထိန်တောသချိုင်းသို့ အိပ်မောကျ၍ ကျန်ခဲ့သော
ဘိုးဈာန်ကို သတိရလိုက်၏။

ညက အရက်မူးမူးဖြင့် ဘိုးဈာန်ကို နောက်ပြောင်ကျီစယ်ခဲ့ခြင်းကို
နောင်တရသလို ရှိသွား၏။

ဘိုးဈာန်တစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာပြီး သချိုင်းအလယ်၌
တစ်ယောက်တည်း ရှိနေကြောင်းသိလျှင် လိပ်ပြာလွင့်သွားနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် ကျန်သော စာရင်းငှားများကို လိုက်လံနိုးလေရာ
စာရင်းငှားအားလုံး အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီး ညက ထိန်တောသချိုင်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော
ဘိုးဈာန်ကို သတိရလေ၏။

စာရင်းငှားများသည် အရက်မူးမူးဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့ပြီးမှ
၎င်းတို့အပြုအမူအတွက် နောင်တရလေ၏။ ညက သချိုင်းသို့ လိုက်ပါခြင်းမရှိသော
ဘိုးတုတ်က စာရင်းငှားများကို အပြစ်တင်၍ သချိုင်းသို့ ၎င်းကိုယ်တိုင်
လိုက်ခဲ့လေ၏။

ဖိုးအောင် ခေါင်းဆောင်သော စာရင်းငှားတစ်စုသည်
နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်၌ ထိန်တောသချိုင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

သချိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ ညက ၎င်းတို့ထားရစ်ခဲ့သော

အုတ်ဂူပျက်ပေါ်တွင် ဘိုးဈာန်ကို မတွေ့ရသဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

ဖိုးအောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဘိုးဈာန် ဘယ်ရောက်သွားလဲဟ၊ ရှာကြပါဦး”

ဟု စာရင်းငှားများကို အော်ဟစ်လိုက်ရာ စာရင်းငှားတစ်စုသည် သီချိုင်းအနွဲ့ ဘိုးဈာန်ကို လိုက်လံရှာဖွေရာ မည်သည့်နေရာမျှ မတွေ့ရသဖြင့် စာရင်းငှားများ နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောဆိုကြ၏။

စာရင်းငှား ဘိုးတုတ်က

“ဘိုးဈာန်တစ်ယောက် အိပ်ရာက လန့်နိုးလာပြီး ကြောက်ကြောက်နဲ့ ပြေးပြီထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့ကို ငါပြောတာပေါ့၊ လွန်လွန်ကဲကဲ မကျီစားပါနဲ့လို့”

ဟု ပြောလေ၏။

တစ္ဆေယုံကြည်သော စာရင်းငှားတစ်ယောက်က ကြက်သီးထဟန်ဖြင့်

“ဒီသီချိုင်းက ကြမ်းတယ်နော်၊ ညက သရဲတွေ ဘိုးဈာန်ကို လိပ်ပြာနုတ်သွားပြီလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဂုတ်ချိုးသတ်လိုက်ပြီလား”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဖိုးအောင်က ညက ဘိုးဈာန်ကို ထားရစ်ခဲ့သော အုတ်ဂူပျက်ပေါ်တွင် မီးသွေးခဲဖြင့် ရေးခြစ်ထားသော စာများကို ဖတ်ရှုမိသွားပြီး

“ဟာ.... ဒီမှာကြည့်ပါဦး၊ မီးသွေးခဲနဲ့ ရေးထားတာ၊

ဘိုးဈာန်လက်ရေးကွ၊ ငါမှတ်မိတယ်၊ ဘာတဲ့.... မြေလျှိုးမိုးပျံ ဘိုးဈာန်ဆိုပါလား”

ဟု ရေရွတ်လေရာ အားလုံး ဝိုင်းဝန်းဖတ်ရှုကြပြီး တအံ့တသြဖြင့်

“မြေလျှိုးမိုးပျံ ဘိုးဈာန်”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေရာ စာရင်းငှားများသည် ဘိုးဈာန်တစ်ယောက်
မြေလျှိုးသွားပြီဟု တစ်မျိုး၊ မိုးပျံသွားပြီဟု တစ်ဖုံ၊ ဘိုးဈာန်တစ်ယောက်
ကြောက်လွန်း၍ ရူးသွပ်သွားပြီဟု တသွယ်၊ ဆူညံစွာ ထင်ကြေးအမျိုးမျိုး
ပေးကြကုန်၏ ။

ငှင်းတို့သည် ဘိုးဈာန်တစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ
ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းကို မကျေနပ်သေးဘဲ နေရာအနှံ့လှည့်လည် ရှာဖွေသော်လည်း
ဘိုးဈာန်၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရတော့ချေ။

ထို့နေ့မှစ၍ စာရင်းငှားဘိုးဈာန်သည် ပျောက်ချင်းမလှ
ပျောက်ဆုံးသွားလေတော့၏ ။

ရွာကလေး၌ ဘိုးဈာန် မီးသွေးခဲဖြင့် ရေးသားထားခဲ့သော မြေလျှိုးမိုးပျံ
ဘိုးဈာန်ဟူသော စာကြောင်းကို ကောလဟလအနေဖြင့် ပြောမဆုံးပေါင်
တောသုံးတောင် ဖြစ်ခဲ့လေ၏ ။

ဘိုးဈာန်အား လွန်လွန်ကဲကဲ နောက်ပြောင်ကျီစယ်မိသော
ဖိုးအောင်သည် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးရသဖြင့် နောင်တကြီးစွာ
ရရှိသွားလေ၏ ။

ဤနေရာ၌ ထိန်တောသင်္ချိုင်း၌ စာရင်းငှားဘိုးဈာန် တစ်ယောက်
ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားခြင်း အကြောင်းကို တင်ပြပါမည်။

ဘိုးဈာန်သည် အအိပ်ကြီးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း
အုတ်ဂူပျက်ပေါ်၌ တခေါခေါ အိပ်ပျော်နေပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏ ။ ဘိုးဈာန်သည်
သာမန်အချိန်ဆိုလျှင် တစ်ညလုံး အိပ်နေရာမှ လန့်နှိုးလေ့မရှိချေ။

သို့သော် ယနေ့ည သီချိုင်းတွင် အိပ်စက်ရပြီး လေပြင်းများ
တဝေါဝေါတိုက်ခတ်ကာ လျှပ်စီးများ တဖျတ်ဖျတ် လက်နေသဖြင့် အိပ်ရာမှ
ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာလေ၏။

ဘိုးဈာန်သည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလျှင် လန့်နိုးခြင်း သီချိုင်း၌
အိပ်စက်နေရခြင်းကို မသိချေ။

မိမိ ရုတ်တရက် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ကြည့်ရှုသောအခါ အမှောင်ထုသာ ကြီးစိုးနေပြီး လေပြင်းများ တဝေါဝေါ
တိုက်ခတ်နေကြောင်း သတိပြုမိ၏။

ထို့ကြောင့် အံ့ဩဟန်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြည့်၏။ မိမိ
မည်သည့်နေရာ၌ အိပ်စက်နေသည်မသိ။

ညက လယ်ပိုင်ရှင်အိမ်၌ စာရင်းငှားများနှင့်အတူ အိပ်စက်ခဲ့၏။

စာရင်းငှားများ စုပေါင်း၍ အရက်သောက်သည့် ဝိုင်းတွင် မိမိမပါဘဲ
တစ်ကိုယ်တည်း ကောက်ရိုးပုံထဲသို့ ခေါင်းထိုးအိပ်ခဲ့၏။

လယ်ပိုင်ရှင်၏ အိမ်၌ ယခုကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ လေပြင်းများ
မတိုက်တန်ရာ။ မိမိ ဘယ်အရပ်သို့ ရောက်ရှိနေသနည်း။

ထိုအခိုက်မှာပင် လျှပ်စီးများ တဝင်းဝင်းလက်သွားပြီး အလင်းရောင်ဖြင့်
သီချိုင်းအုတ်ဂူများ မြေပုံများကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဘိုးဈာန်သည်
မိမိမျက်လုံးကိုပင် မယုံနိုင်ဘဲ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ဖြစ်ကာ

“အမလေး.... သီချိုင်းကြီးထဲမှာ ငါရောက်နေပါလား”

ဟု အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် လျှပ်စီးများ ထပ်မံ၍ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်
ဝင်းလက်လေသောအခါ သီချိုင်းအုတ်ဂူများကို သာမက လေယူရာယိမ်းနွဲ့နေသော

သစ်ပင်ကြီးများနှင့် အမှောင်ထဲတွင် ထီးထီးကြီး ရှိနေသော ဇရပ်ပျက်ကြီးကို
အသည်းထိတ်စဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ဘိုးဈာန်သည် ကြောက်မက်ဖွယ်မြင်ကွင်းကို ကြည့်၍
အသည်းငယ်လွန်းလှသဖြင့် ထွက်ပြေးရန်ပင် သတိမရဘဲ

“ကယ်ကြပါဦးဗျို့၊ ကယ်ကြပါဦး၊ သင်္ချိုင်းကြီးမှာ
ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါနဲ့၊ ကြောက်တယ်။ ကြောက်တယ် ကယ်ပါဦးဗျို့။”

ဟု အသံကုန်အော်ဟစ်နေလေ၏။

ဘိုးဈာန်သည် ကြောက်လွန်းသဖြင့် မကြာမီ စိတ်ပျက်ပြီး
ရူးသွပ်သွားစေလောက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဘိုးဈာန်၏ အနောက်ဘက်ရှိ ဇရပ်ပေါ်မှ
မီးရောင်လင်းလက်လာကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ဘိုးဈာန်သည် အသည်းပျက်လှမတတ်ဖြစ်နေရာမှ ဇရပ်ပေါ်ရှိ
မီးရောင်ကိုမြင်သဖြင့် အုတ်ဂူပျက်ပေါ်မှ ဝုန်းခနဲ ခုန်ချ၍ ဇရပ်ပေါ်သို့ အားကိုးတကြီး
ပြေးတက်ခဲ့လေ၏။

ထိုသို့ပြေးတက်ရင်း ဘိုးဈာန်သည် ဇရပ်လှေကားထပ်ပေါ်သို့
ရောက်လာသောအခါ မိမိမြင်တွေ့ရသော မြင်ကွင်းကြောင့်
ခြေလှမ်းတုန့်ဆိုင်းသွားလေ၏။

ဇရပ်ပေါ်၌ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ချာသော အဝတ်အစားများကို
ဝတ်ဆင်ထားပြီး ရှည်လျားသော ဆံပင်နှင့် မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူကြီးရှိသော
အရူးသဏ္ဌာန်လူကြီး တစ်ဦးကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

အရူးကြီး၏ ရှေ့တွင် မီးအိမ်နီကလေးတစ်လုံးကို ထွန်းညှိထား၏။

ဘိုးဈာန်သည် ထိုလူကြီးကိုကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

ဤလူကြီးသည် စိတ်မနှံ့သော လူကြီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်လေသလား။

သို့တည်းမဟုတ် နာနာဘဝ သရဲတစ္ဆေများက လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး မိမိအသက်ကို ရန်ရှာရန် ကြံစည်လေသလား။

ညအခါ၌ သင်္ချိုင်းဇရပ်ပျက်ကြီး၌ တစ်ကိုယ်တည်းရှိနေသော သူသည် လူသားစစ်စစ် မဖြစ်တန်ရာ၊ သရဲတစ္ဆေပင် ဖြစ်လေမည်ဟု တွေးကာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏ ။

ဇရပ်ပေါ်၌ တွေ့ရသော လူကြီးသည် ဘိုးဈာန်၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပြီး

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ သင်္ချိုင်းဆိုတာ လူသေတွေပဲရှိတယ်၊ လူသေတွေဟာ လူရှင်တွေလို ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲတဲ့အလုပ်ကို မလုပ်တတ်ပါဘူးကွာ၊ လောကမှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးက၊ ကိလေသာအထူအပြောဆုံးက လူရှင်တွေကွ၊ အသိဉာဏ်ကြီးလေ ကြောက်ဖို့ကောင်းလေပဲ၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ ရှေ့ကို တိုးခဲ့ပါ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လေရာ ဘိုးဈာန်သည် လူကြီး၏ စကားကြောင့် ပိုမို၍ ထိတ်လန့်သွားပြီး

“ဟင် ဒါဆို ခင်ဗျား..... ခင်ဗျားက လူရှင်မဟုတ်ဘူး၊ လူသေပေါ့၊ လူသေဆိုရင် သရဲပေါ့၊ သရဲဆိုရင်တော့ ကြောက်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ အရူးနှင့်တူသော လူကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ငါဟာ လူသားစစ်စစ် တစ်ယောက်ပါ၊ မကြောက်ပါနဲ့ ဇရပ်ပေါ်ကို တက်ခဲ့ပါ၊ ပြီးတော့ အကြောက်ပြေအောင် ဇရပ်ထောင့်မှာ ရှိတဲ့ ရေကိုသောက်လိုက်ပါ၊ ရေသောက်ပြီးရင် မင်းအကြောက် ပြေသွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ဘိုးဈာန်သည် ဇရပ်ပေါ်ရှိ ရေအိုးမှ ရေအေးအေးတစ်ခွက်ကို ဝှတ်ခနဲ
မော့ချလိုက်ရာ အတန်ငယ် အကြောက်ပြေသွားသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

ဘိုးဈာန်သည် အကြောက်ပြေသွားသောအခါ အရူးနှင့်တူသည့်
လူကြီးကိုကြည့်၍

“ခင်ဗျား လူစစ်စစ် ဟုတ်ပါတယ်နော်၊ ကျုပ် ကျုပ်ကို
အမှန်တိုင်းပြောဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ အရူးနှင့်တူသော လူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“လူစစ်စစ်ပါကွာ၊ ဒီဇရပ်ကို ညနေစောင်းကတည်းက ငါ
ရောက်နေတာကွ၊ တကယ်တော့ ထိန်တောသချိုင်းဟာ ငါ့ရဲ့ နောက်ဆုံးခန္ဓာအိမ်
ပြောင်းလဲရမယ့် အရပ်ဒေသပဲ၊ ငါနောက်ဆုံး ခရီးထွက်တော့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ဘိုးဈာန်သည် အရူးကြီး၏ စကားကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“နောက်ဆုံးခရီးဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုခရီးထွက်မလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အရူးနှင့်တူသော လူကြီးက

“ငါဟာ ဝိဇ္ဇာပညာကို လိုက်စားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲကွ၊
ငါတတ်ကျွမ်းတဲ့ ဂန္ဓာရီပညာရဲ့ အလိုအရ ထိန်တောသချိုင်းဟာ ငါ့ရဲ့
ခန္ဓာအိမ်ပြောင်းရွှေ့ရမယ့် အရပ်ပဲ၊ မင်းနားလည်အောင် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့
ငါအသေထွက် ထွက်ရမယ့်နေရာပဲကွ၊ ငါဟာ ဒီနေ့ညပဲ ကန့်လန့်ကာ
နောက်ကွယ်ကို သွားရတော့မှာကွ၊ နားလည်လား”

ဟု ပြောလေ၏။ ဘိုးဈာန်သည် စိတ်မနှံ့သော လူကြီး၏
ပြောချင်ရာပြောနေသော စကားများကို စိတ်မဝင်စားဘဲ

“နေစမ်းပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားဘာသာ အသေထွက်ထွက်ရုံမကလို့

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကျုပ်နဲ့လည်း မပတ်သက်ဘူး၊ ကျုပ်သိချင်တာက ဟောဒီသီချိုင်းကြီးထဲကို ကျုပ်ဘယ်လိုလုပ်ရောက်နေလဲ ခင်ဗျားသိလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ အရူးနှင့်တူသော လူကြီးသည် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်နေရာမှ မျက်လုံးကိုမှိတ်လိုက်ပြီး

“မင်းဟာ အဖိုးအနုဂ္ဂထိုက်တန်တဲ့ ပြည်တန်ပတ္တမြားကို အနားမှာထားပြီး တန်ဖိုးမဲ့တဲ့ ကျောက်တုံးလေး တစ်လုံးကို တမ်းတနေတဲ့ သူရူးသူမိုက်တစ်ယောက်ပါလား၊ ငါရဲ့ ပညာအမွေတွေ ဆက်ခံမယ့်လူဟာ မင်းလိုလူတစ်ယောက်ဖြစ်မယ်လို့ ငါမသိခဲ့ဘူး၊ ငါ့ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကို နီးလာပြီကွ၊ ငါရဲ့ မျက်ခွံတွေ လေးလံလာပြီး ငါရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာရှိတဲ့ ဝိညာဉ်ဓာတ်က ရပ်စဲသွားတော့မယ်၊ ဒီဘဝပြီးတော့ နောက်ဘဝကို ကူးသန်းတော့မယ်၊ ငါသေသွားပေမယ့် ငါရဲ့ဝိညာဉ်ကတော့ ရပ်စဲသွားမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု အဓိပ္ပါယ်နားလည်ရန် ခက်ခဲသော စကားများကို ပြောဆိုလေရာ ဘိုးဈာန်သည် အရူးကြီးကို စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ

“ဟေ့လူကြီး....ဝိညာဉ်တွေ ဘာတွေ ကျုပ်နားမလည်ဘူး၊ ကျုပ်သိချင်တာက ကျုပ်ဘာလို့ ဒီသီချိုင်းထဲကို ရောက်နေတာလဲ၊ ခင်ဗျားသိရင်ပြော မသိလည်းနေတော့”

ဟု အော်ဟစ်ပြီး မေးမြန်းလေ၏ ။ အရူးနှင့်တူသော လူကြီးက ဘိုးဈာန်ကို မျက်လုံးများဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး

“မင်း ဘာလို့ သီချိုင်းထဲရောက်နေလဲဆိုတော့ ရောက်စရာရှိလို့ ရောက်တာပေါ့ကွာ၊ လူတွေအားလုံးက ဖြစ်စရာရှိရင် ဖြစ်တယ်၊ ခံစရာရှိရင် ခံရတယ်၊ ဒါဟာ မဆန်းပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ဘိုးဈာန်သည် အရူးနှင့်တူသော လူကြီး၏ စကားများကို သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ဘာ.... ရောက်စရာရှိလို့ ရောက်တယ်ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားကြီးက အရူးကြီးပီပီ မဟုတ်တာတွေ ပြောနေပြန်ပြီ၊ ကျုပ်က စာရင်းငှားဗျ၊ လယ်ပိုင်ရှင်အိမ်မှာ ကျုပ်တို့စာရင်းငှားတွေ စုပေါင်းပြီး အိပ်ကြတယ်၊ သင်္ချိုင်းကုန်းကို ရောက်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ကျုပ်ဘာဖြစ်လို့ သင်္ချိုင်းကုန်းကို ရောက်နေတာလဲ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ အရူးနှင့်တူသော လူကြီးက ဘိုးဈာန်ကို သနားစရာသတ္တဝါ တစ်ဦးကဲ့သို့ ကြည့်၍

“မင်းနဲ့ငါ ပဌာန်းဆက်ပါလို့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ဆုံတွေ့ရတာ ကွ၊ မင်းဟာ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ အပေါ်ယံအဆောင်အယောင်တွေကို မက်မောနေရတာ လဲ၊ ဒီလောက်တောင် အပေါ်ယံကို သိချင်နေရင်လည်း ပြောပြရတာ ပေါ့ကွာ၊ ညဦးပိုင်းက မင်းကို စာရင်းငှားတစ်စုက သယ်မပြီး ဧရပ်ပေါ်ကို ချထားခဲ့တယ်၊ သူတို့ဟာ မင်းကို ကျီစားတဲ့သဘောနဲ့ ထားခဲ့ပုံရတယ်၊ သူတို့ကိုလည်း အပြစ်တင်မနေပါနဲ့၊ တကယ်တော့ လောကမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်တင်လို့မရဘူး၊ ဘယ်သူ့မှာမှလည်း အပြစ်ရှိတယ်လို့ ပြောလို့မရဘူး၊ အရာအားလုံးဟာ ဖြစ်စရာရှိလို့ ဖြစ်လာတာ၊ ဖြစ်လာရင် ဖြစ်လာတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်၊ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ ဘယ်သူလုပ်တာလဲ၊ ဘယ်သူမှာ အပြစ်ရှိလဲလို့ တွေးမနေနဲ့၊ မောရုံပဲရှိတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဘိုးဈာန်သည် အရူးကြီး၏ စကားကို နားထောင်၍ မိမိ ထိန်တောသင်္ချိုင်းသို့ ရောက်ရှိသွားခြင်းအကြောင်းကို ရိပ်စားမိသွားပြီး ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်ကာ

“တောက်.... ဒီကောင်တွေ ကျုပ်ကို သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ ရက်ရက်စက်စက် ထားသွားလိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ်က တစ္ဆေ သရဲဆို အသေအလဲ ကြောက်တာဗျ၊

သင်္ချိုင်းအလယ်မှာ ညသန်းခေါင် အချိန်ကြီး သေတော့မလို့ဗျ၊ ဒါဟာ အစအနောက်သန်တဲ့ ဖိုးအောင်လက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီကောင် ကျုပ်နဲ့တွေ့မယ်”

ဟု ဒေါသတကြီး ကြုံးဝါးလေသည်။

အရူးနှင့်တူသော လူကြီးက ဘိုးဈာန်၏ စကားများကို နားထောင်၍

“လူလေးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဟု မေးမြန်းရာ ဘိုးဈာန်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ကျုပ်နာမည် ဘိုးဈာန်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ အရူးနှင့်တူသော လူကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ဘိုးဈာန် မင်း ဒီနေ့ကစပြီး မြေလျှိုးမိုးပျံ ဘိုးဈာန်ဖြစ်ပြီ၊ မင်းကို ငါ့ရဲ့ ပညာအမွေတွေ ပေးခဲ့တော့မယ်၊ မင်းရဲ့ လိပ်ပြာသန့်ရင် သန့်သလို မြေလျှိုးမိုးပျံနိုင်မယ်၊ အရာရာကို ထွင်းဖောက်သိမြင်နိုင်မယ်၊ ကြိုတင်ပြီးလည်း သိမြင်နိုင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဘိုးဈာန်သည် အရူးကြီး၏ ပေါက်ကရံစကားများကို နားထောင်၍ ရင်ထဲတွင် ပျော်ရွှင်သွားစေသလို ဖြစ်သွားပြီး

“ဘာ.... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ပညာအမွေတွေ ပေးခဲ့မယ်ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အစွမ်းတွေရရင် ကျုပ်တစ်သက်လုံး စာရင်းငှားမလုပ်တော့ဘူး၊ လူစွမ်းကောင်းပဲလုပ်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ အရူးနှင့်တူသော လူကြီးသည် ဘိုးဈာန်၏ စကားကိုနားထောင်၍ မျက်နှာဝင်းလက်သွားပြီး

“လူစွမ်းကောင်း လုပ်မယ်ဟုတ်လား၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ အတိတ်နမိတ်ပဲ၊ လောကမှာ မစွမ်းတဲ့ လူတွေရှိတယ်၊ အဲဒီ မစွမ်းတဲ့သူတွေကို လူစွမ်းက

ကောင်းအောင်လုပ်ပေးရမယ်၊ ဒါမှ လူစွမ်းကောင်း ဖြစ်မယ်၊ မင်း လူစွမ်းကောင်း ဖြစ်ပြီဆိုရင် မင်းရဲ့စိတ်တွေ ပြောင်းလဲသွားပြီ၊ ဒီအရပ်မှာလည်း မနေနိုင်တော့ဘူး။ ဝိဇ္ဇာတွေဟာ လိပ်ပြာလှတဲ့လူတွေကို ကူညီစောင့်မသလို မင်းလည်း အားနည်းချက်ရှိတဲ့ လူတွေကို ကူညီရမယ်၊ ကယ်တင်ပေးရမယ်၊ ငါ့နာမည် တာတီးလို့ခေါ်တယ်၊ ငါဟာ ဝိဇ္ဇာလမ်းကို အရူးစခန်းအနေနဲ့ လိုက်စားပြီး ကျင့်ကြံခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီ၊ ပေါက်မြောက်သင့်သလောက်လည်း ပေါက်မြောက်ခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဘိုးဈာန်သည် အရူးကြီး၏ နာမည်မှာ တာတီးဖြစ်ကြောင်း သိရ၍ သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဟား ဟား ဟား... အရူးစခန်းကို လိုက်စားတဲ့ ဝိဇ္ဇာကြီး ဆိုတော့ အရူးကြီးတာတီးပေါ့”

ဟု နောက်ပြောင်လိုက်လေသည်။ ဦးတာတီးဆိုသော လူကြီးက စိတ်ဆိုးဟန်မပြဘဲ

“နာမည်ဆိုတာ ပညတ်တစ်ခုပါပဲ၊ ကဲ.... အချိန်မရှိတော့ဘူး ဘိုးဈာန် ငါ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကို နီးနီးလာပြီ၊ မင်း ငါ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီး ထိုင်လိုက်ပါ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဘိုးဈာန်သည် အရူးကြီး၏ တည်ငြိမ်သော အမူအရာကိုကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ဒီအရူးကြီးဟာ အရူးဆိုပေမယ့် မင်မောင်းတော်တော်ကောင်းတယ်၊ ယဉ်ယဉ်လေးရူးနေတယ် ထင်တယ်၊ မသိတဲ့လူတွေဆိုရင် သူ့ကို အထင်ကြီးလောက်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း လိပ်ပြာလွင့်ပြီး သေမဲ့ဘေးကနေ အရူးကြီးတာတီးက ကယ်တင်ခဲ့တာပဲ၊ သူ့စိတ်ချမ်းသာအောင် နေပေးလိုက်မယ်”

ဘိုးဈာန်သည် ဦးတာတီး စိတ်ကျေနပ်စေရန် ၎င်း၏ ရှေ့တွင်

ဒူးထောက်ထိုင်ချပေးလိုက်၏။

ဦးတာတီးသည် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေရာမှ ဘိုးဈာန်၏ ငယ်ထိပ်ကို သူ၏ ညာဘက်လက်ဖြင့် ထိကပ်လိုက်၏။

ဘိုးဈာန်သည် ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး နွေးခနဲ ဖြစ်သွားပြီး တစ်စုံတစ်ရာသော စွမ်းအင်တစ်ခုခု ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသကဲ့သို့ ခံစားရလေ၏။

သို့သော် ဘိုးဈာန်သည် ခဏကြာလျှင် အရူးကြီး ဦးတာတီးကို အထင်ကြီးသူ မဟုတ်သဖြင့် မိမိစိတ်လှုပ်ရှားပြီး ထင်မြင်ခြင်းဟု ယူဆမိလေ၏။

ဦးတာတီးသည် ညာဘက်လက်ကို ဘိုးဈာန်၏ ငယ်ထိပ်ပေါ်သို့ အတန်ကြာအောင် တင်ထားပြီးနောက် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်၏။

ဘိုးဈာန်သည် ဦးတာတီး၏ စိတ်တိုင်းကျ မျက်လုံးများမှိတ်၍ ခံနေပြီးနောက် သူ၏ ပခုံးပေါ်သို့ ဦးတာတီး၏ လက်တစ်ဖက် ပြုတ်ကျလာသဖြင့် ရုတ်တရက် လန့်သွားလေ၏။

ဦးတာတီးသည် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်၍ မျက်လုံးများ မှိတ်ထားဆဲဖြစ်၏။ ဘိုးဈာန်သည် ဦးတာတီးကိုကြည့်၍

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကျုပ်မှာ ခင်ဗျားပေးတဲ့ တန်ခိုးစွမ်းအင်တွေ ရသွားပြီလား။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ သို့သော် ဦးတာတီးထံမှ ဖြေဆိုသံ မကြားရသဖြင့် ဤလူကြီး သေများသွားပြီလားဟု တွေးတောကာ ရင်ဘတ်နားသို့ တိုးကပ်၍ အသက်ရှူသံကို နားထောင်ကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ အသက်ရှူသံကို မကြားရတော့သဖြင့် ဦးတာတီးကြီး အမှန်တကယ် သေဆုံးသွားပြီဟု ယူဆလိုက်၏။

ဘိုးဈာန်သည် ဦးတာတီးကို ယနေ့ညမှ စတင်မြင်တွေ့ဖူးသော်လည်း

ကရုဏာစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဇရပ်ပေါ်၌ တွေ့ရသော ပေါက်တူးတစ်လက်ကို ယူကာ မြေကျင်းတစ်ခုကို တူးလေ၏။

ဘိုးဖျားသည် ညဉ့်သန်းခေါင်ကြီး တစ်ကိုယ်တည်း မြေကျင်းတူးနေသော မိမိအဖြစ်ကို မိမိ အံ့သြသလို ဖြစ်မိ၏။

လွန်ခဲ့သော နာရီပိုင်းလေးကပင် သင်္ချိုင်း၌ နေထိုင်ခြင်းကို လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ကြောက်ရွံ့ခဲ့၏။

ယခု မိမိ၏ မည်သည့်ကြောက်ရွံ့စိတ်မျှမရှိဘဲ ထိန်တောသင်္ချိုင်း၌ သုဘရာဇာတစ်ဦးကဲ့သို့ အေးအေးချမ်းချမ်း မြေကြီးတူးနေပုံမှာ အံ့သြဖွယ်ကောင်းလှသည်။

မိမိ၏ စိတ်များ အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ ပြောင်းလဲသွားသနည်း။

အဘယ်ကြောင့် ရဲစိတ်ရဲမာန်များ ဝင်ရောက်လာသနည်း။ ဘိုးဖျားသည် တွေးမရတော့ဘဲ ဦးတာတီး၏ အလောင်းကိုသာ မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် ဇရပ်အနီးရှိ အုတ်ဂူပျက်ပေါ်၌ သွား၍ ထိုင်ကာ အိတ်ထဲတွင်ရှိသော ဆေးပေါလိပ်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်လေ၏။

မိမိ၏ ဘဝကို စဉ်းစားဆင်ခြင်နေလေ၏။

သူသည် လွန်ခဲ့သော ညကအထိ ရိုးသားသော စာရင်းငှား လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ထိုသို့ စာရင်းငှားဘဝမှ သူငယ်ချင်းများ၏ နောက်ပြောင်ကျီစယ်မှုကြောင့် မမျှော်လင့်ဘဲ သင်္ချိုင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့၏။

မိမိကို သင်္ချိုင်း၌ တစ်ကိုယ်တည်းထားခဲ့သော သူငယ်ချင်းများကိုလည်း အလွန်စိတ်ဆိုးခဲ့ရသည်။ သင်္ချိုင်းအလယ်၌ ကြောက်လွန်း၍ ရူးမတတ်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

မိမိဘဝကို အရူးကြီး ဦးတာတီးက ကယ်တင်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဇရပ်ပျက်ကြီး၌ ဦးတာတီးနှင့်သာ မဆုံရလျှင် လူ့လောက၌ မိမိ သက်ရှိထင်ရှား ရှိတော့မည်မဟုတ်။

သူသည် အရူးကြီး ဦးတာတီး၏ နောက်ဆုံးအချိန်၌ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရ၏။

ဦးတာတီးသည် သေခါနီး ထင်ရာမြင်ရာ စကားများကို ပြောဆိုပြီး မိမိကို တန်ခိုးစွမ်းအင်များ အပ်နှင်းပေးခဲ့သည်ဆို၏။

ဘိုးဈာန်သည် ဦးတာတီးကို ယုံကြည်ခြင်း မရှိသော်လည်း နောက်ပြောင်ကျီစယ်သော သဘောဖြင့် ဦးတာတီးအလိုကျ နေပေးခဲ့၏။

ထိုသို့ ဦးတာတီးအလိုကျ နေထိုင်ပေးပြီးနောက် သူ၏ စိတ်များထူးဆန်းစွာ ပြောင်းလဲသွားသည်။ သူသည် ဤအရပ်၌ ရိုးသားသော စာရင်းငှား လူငယ်တစ်ဦးအဖြစ် ကြီးပြင်းခဲ့ရ၏။

ဤအရပ်သည် သူ၏ ဇာတိရပ်မြေလည်း ဖြစ်၏။ ဤအရပ်၌ သူ၏ မိဘနှစ်ပါး ခေါင်းချခဲ့၏။

မိဘများသည် ယခင်က လယ်ပိုင်ယာပိုင်ရှိသောလည်း ချစ်တီးနှိပ်စက်သဖြင့် ရှိသမျှ ကုန်စင်ခဲ့၏။

ဖခင်သေဆုံးပြီးနောက် မိမိကို ဖခင်အား စာရင်းငှားလုပ်ပြီး ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့၏။ လွန်ခဲ့သောနှစ်က မိခင်ကြီး ချောင်းဆိုးသွေးပါ ရောဂါနှင့် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီးနောက် ဘိုးဈာန်က တစ်ကောင်ကြွက် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ဘိုးဈာန်သည် ဇာတိရပ်မြေကို ခင်မင်သူဖြစ်သဖြင့် တစ်သက်လုံး ရွာမှာနေထိုင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ ယခု ဘိုးဈာန်၏ စိတ်များ ပြောင်းလဲသွားလေ၏။

မိမိ၏ ဇာတိရပ်မြေကို မခင်တွယ်လိုတော့ချေ။

တစ်မြို့တစ်ရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး ၁၀အတွေအကြံ ရှာဖွေလိုသော စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုသို့ပြောင်းရွှေ့ရမည် ဆိုလျှင် အချိန်မဆိုင်းဘဲ ယနေ့ညပင် ပြောင်းရွှေ့သွားချင်၏။

မိမိ၏ သူငယ်ချင်း စာရင်းငှာများနှင့် တွေ့ဆုံပြီး နှုတ်ဆက်စကားပင် မပြောကြားလိုတော့။ သူတို့နှင့် တွေ့လျှင် မိမိ၏ စိတ်ရည်ရွယ်ချက်များ ပျက်အောင် ပြောဆိုကြဦးမည်။

မကြာမီ အရုဏ်တက်ချိန်သို့ ရောက်တော့မည်။ ဤအရပ်မှ ထွက်ခွာတော့မည်။ ဘိုးဈာန်သည် မိမိထိုင်နေသော အုတ်ဂူပေါ်မှ ထထိုင်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် အုတ်ဂူလေးကို ကြည့်ကာ ဤအုတ်ဂူလေးပေါ်၌ တစ်ခုခုရေးလိုသော စိတ်များ ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် အသင့်တွေ့ရသော မီးသွေးခဲဖြင့် အရူးကြီး ဦးတာတီး နိမိတ်ဖတ်ခဲ့သော “မြေလျှိုးမိုးပျံ ဘိုးဈာန်” ဟူသော စာကြောင်းကို အဓိပ္ပါယ်မဲ့ ရေးခြစ်မိလေ၏။

ထိုသို့ ရေးခြစ်ပြီး....

“အရူးကြီး ဦးတာတီး ပြောသလို တကယ်ပဲ မြေလျှိုးမိုးပျံ နိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ ငါ့မှာ မြေလျှိုးမိုးပျံနိုင်တဲ့ အစွမ်းရှိရင် ချစ်တီးတွေကို ကောင်းကောင်းနှိပ်စက်ရမယ်၊ ချစ်တီးတွေ ဒုက္ခပေးတဲ့ လူတွေကို ကူညီရမယ်၊ ငါတို့မိသားစုလည်း ချစ်တီးကြောင့် လုံးပါးပါးပြီး သေခဲ့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးတာတီးပြောခဲ့တာတွေဟာ အလကားပါ၊ မဖြစ်နိုင်တာတွေကို တွေးမနေတော့ပါဘူး၊ ဒီအရပ်က ထွက်ခွာသွားမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ မနက်ကျရင် ငါ့သူငယ်ချင်း စာရင်းငှားတွေ ရောက်လာတော့မယ်”

ဟု တွေးရင် ထိန်တောသချိုင်းမှ ခြေလှမ်းကြွကြီးများဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ စာရင်းငှား ဘိုးဈာန်သည် မိမိ၏ ဇာတိရပ်မြေမှ
မြေလျှိုးမိုးပျံ သကဲ့သို့ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားလေတော့၏ ။

